

CANONUL pentru adormiți

Din Triod

Facere a lui Teodor Studitul,
Cântarea 1-a, Glasul al 8-lea,
Irmos : Cântare să înălțăm popoare...

Toți să ne rugăm lui Hristos, făcând astăzi pomenire morților celor din veac, ca să izbăvească de focul cel veșnic pe cei ce au adormit în credință și în nădejdea vieții celei veșnice.

Cu adâncul judecăților Tale, Hristoase, prea înțelepțește ai rânduie mai înainte sfârșitul vieții fiecăruia, hotarul și locul. Pentru aceasta mântuiește, prea Îndurate, la judecată, pe cei ce i-a acoperit pământul în tot locul.

Cela ce ai dat hotarele vieții noastre, Însuți pe cei ce au trecut din noaptea vieții acesteia, arată-i fii zilei celei neînserate, Doamne; pe preoții ortodocși și pe împărați și pe tot poporul
Tău.

Pe credincioșii pe care i-a acoperit apa, și războiul i-a secerat, și pe care i-a omorât cutremurul, și tâlharii i-au ucis, și pe cei ce i-a ars focul, Milostive, rânduiește-i în partea dreptilor.

Toate datoriile trupului trecându-le cu vederea, Mântuitorul nostru, în orice vârstă a întregului neam omenesc, pune-i înaintea judecății Tale, să răspundă neosândiți Ție, Ziditorului.

Slavă..., a Treimii :

Trei Fețe în Ipostasurile sale ale unei Firi laud : Pe Tatăl, Cel nenăscut, pe Fiul, Cel ce S-a născut, și pe Duhul Sfânt; o Împărăție fără început, o Stăpânire și o Dumnezeuire.

Și acum..., a Născătoarei :

Cu adevărat tu te-ai arătat cer pe pământ, mai mare decât cerul cel mai de sus, Fecioară, ceea ce nu știi de mire; că din tine a răsărit Soarele în lume, Cel ce stăpânește dreptatea.

Catavasie, zicem Irmoasele acestui Canon.

Cântare să înălțăm popoare, minunatului Dumnezeuului nostru, Cella ce a mântuit pe Israil din robie; cântare de biruință cântând și strigând : Să cântăm Ție, Cella ce ești însuși Stăpân.

Cântarea a 2-a

Irmos :

Vedeți, vedeți, că eu sunt Dumnezeuul vostru, Cel ce M-am născut mai înainte de veci din Tatăl și din Fecioară, mai pe urmă, fără bărbat M-am întrupat și am dezlegat păcatul strămoșului Adam, ca un iubitor de oameni.

Vedeți, vedeți, că eu sunt Dumnezeuul vostru, Carele cu dreaptă judecată am întărit hotarele vieții, Cel ce primesc din stricăciune, întru nestricăciune, pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii celei veșnice.

Doamne, Cella ce primești din cele patru margini ale lumii pe

cei ce au adormit cu credință, în mare sau pe pământ, în râuri, în izvoare sau în bălți și în puțuri, pe cei ce s-au făcut mâncare fiarelor și pasărilor și jigăniilor, pe toți îi odihnește.

Doamne, Cela ce cu palma Ta toate le-ai despărțit mai înainte, pe cei ce s-au dezlegat în patru stihii alcătuiește-i și-i înviază la venirea Ta; toate datoriile cele întru știință și cele întru neștiință iertându-le lor.

O, cât va fi de înfricoșată a doua venire a Ta, Doamne ! Că venind în chipul fulgerului, pe pământ, vei să scoli toată zidirea să se judece. Atuncea pe cei ce au viețuit Ție cu credință învrednicește-i să fie împreună cu Tine, întâmpinându-Te.

Slavă..., a Treimii :

Unime prea desăvârșită, Dumnezeule Preaînalte, Cela ce ești în trei Ipostasuri, Părinte, Cel nenăscut, Fiule, Unul-Născut, și Duhule, Cel ce purcezi din Tatăl, și prin Fiul Te arăți; o Ființă, o Fire, o Domnie, o Împărăție, mântuiește-ne pe noi pe toți.

Și acum..., a Născătoarei :

Negrăită este minunea nașterii tale, Maică Fecioară că în ce chip ai și născut și împreună curată petreci ? Cum ai născut prunc, și nu știi nicicum de ispită bărbătească ? Precum știe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut din tine mai presus de fire, cu cuvioasă înnoire.

Catavasi : Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeu...

Cântarea a 3-a

Irmos : Cuvântule al lui Dumnezeu...

Pe cei ce și-au petrecut călătoria vieții cu credință dreaptă,
învrednicește-i, Dumnezeule, a se încununa cu cununa dreptății
și a dobândi bunătățile cele veșnice.

Pe cei răpiți fără veste, pe cei arși de trăsnete, pe cei ce au
murit de ger și de toată bătaia, odihnește-i Dumnezeule, când
toate cu foc le vei lămuri.

Pe cei ce au înotat în marea vieții cea deapururea furtunoasă,
învrednicește-i să apuce la limanul nestricatei vieții Tale,
Hristoase, cei ce au fost ocârmuiți în viață de dreapta credință.

Pe cei ce i-au luat spre mâncare toată firea celor din mare și a
păsărilor cerului, pentru judecățile Tale, Hristoase Dumnezeule,
înviază-i cu cinste în ziua cea de apoi.

Slavă..., a Treimii :

Unimea cea dumnezeiască când o despart cu gândul în trei
Fețe, fără amestecare, îndată împreun cele nedespărțite; că
precum este graba fulgerului, așa și cea întreit strălucitoare se
vede într-o Unime.

Și acum..., a Născătoarei :

Necunoscută este minunea ta, că ai născut fără de bărbat, și fecioria ta, după ce ai născut, curată o păzești. Pentru aceasta mulțimea îngerilor și neamul omenesc te laudă în veci.

Catavasie :

Cuvântule al lui Dumnezeu, Cela ce ai întărit cerurile cu mâna Ta, întărește și inimile noastre, ale celor ce nădăjduim spre Tine, întru lumina cunoștinței Tale celei adevărate.

Sedealna, glasul al 5-lea, de două ori,
Podobie : Pe Cuvântul cel împreună...

Cela ce pentru noi ai răbdat Crucea și moartea și ai omorât iadul, și împreună ai sculat pe cei morți, odihnește Mântuitorule pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un Dumnezeu, iubitor de oameni Și la înfricoșata și îngrozitoarea Ta venire, Dătătorule de viață, învrednicește-i împărăției Tale, ca Cela ce ai mulțime de îndurări.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei :

Acoperământul tău cel grabnic și ajutorul și mila arată-o spre robii tăi; și alină valurile gândurilor celor deșarte, Preacurată. Și sufletul meu cel căzut ridică-l, Născătoare de Dumnezeu; că știu, Fecioară știu că poți câte voiești.

Cântarea a 4-a

Irmos : Vrând să Te întrupezi...

Pe părinți, pe moși, pe strămoși, de la cei dintâi până la cei de
apoi, care s-au mutat în bună lege și în bunăcredință, pe toți
pomenește-i, Mântuitorul nostru.

Pe cei ce li s-a întâmplat a-și sfârși viața cu credință în munte,
în cale, în locuri pustii; pe sihaștri și pe cei laolaltă adunați, pe
tineri și pe bătrâni, cu sfinții, Hristoase, sălășluiește-i.

Pe cei ce cu credință și-au mutat viața degrab, din întristare și
din bucuria ce le va fi venit fără nădejde, pe cei ce au pățimit în
zile bune sau în nenorocire, pe toți odihnește-i Mântuitorul
nostru.

Pe cei ce i-a omorât frigul sau i-a răpit calul, sau grindina
zăpada și ploaia înmulțită; și pe cei ce i-a omorât cărămida, sau
țărâna i-a împresurat, Hristoase, Mântuitorul nostru odihnește-i.

Slavă..., a Treimii :

Minunat lucru, că Dumnezeuirea este una și întreită toată în
fiecare față fără despărțire; că Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt
ne închinăm, ca unui Dumnezeu.

Și acum..., a Născătoarei :

Îndreptează-ne cu rugăciunile tale, ocârmuindu-ne, pe noi cei
înviforați de valul păcatului, la limanul cel de mântuire,
Născătoare de Dumnezeu, și ferindu-ne de toate răutățile.

Catavasié :

Vrând a Te întrupa din muntele cel umbros, Cuvinte, din singură
Născătoarea de Dumnezeu, proorocul a cunoscut cu privire dumnezeiască
și cu frică a slăvit puterea Ta.

Cântarea a 5-a

Irmos : Mânecă duhul meu către...

Făcând astăzi pomenire tuturor celor ce au murit cu
bunăcredință din veac, Doamne, cu dinadinsul strigăm Ție : Pe
toți odihnește-i cu sfinții Tăi.

Pe cei ce i-ai luat din tot neamul și neamul, din împărați, din
boieri, sau din sihaștri, întru credință dreaptă, Îndurate,
izbăvește-i de munca cea veșnică.

Știind cele de folos ale tuturor celor ce i-ai zidit, pe care i-ai
lăsat, Doamne, să moară prin căderi năprasnice fără veste,
mântuiește-i de toată munca, Dumnezeuul nostru.

De focul cel pururea arzător, și de întunericul cel îngrozitor, și
de scrâșnirea dinților, și de viermele cel ce muncește fără de
sfârșit, și de toată munca, izbăvește Mântuitorul nostru, pe toți
cei ce cu credință au murit.

Slavă..., a Treimii :

Unime în trei Ipostasuri, Ceea ce ești de un scaun, fără
început, Care Unime o ai cu despărțirea Fețelor și firea în fețe;
unește-ne pe noi întru o voie a poruncilor Tale.

Și acum..., a Născătoarei :

Mai presus slăvită decât serafimii cei cu chipuri de foc, te-ai arătat Preacurată; că ai născut pe Acela, de Care ei nu se pot apropia, pe Iisus Mântuitorul; Care cu întruparea a îndumnezeit frământătura pământurilor.

Catavasie :

Mâneacă Duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentru că luminează sunt poruncile venirii Tale. Deci într-o acea luminează mintea noastră,
Stăpâne, și ne povățuiește pe calea vieții.

Cântarea a 6-a

Irmos : Primește-mă pe mine...

Cela ce ai dezlegat durerile morții, pătimind, Începătorule al vieții, Dumnezeul nostru, pe robii Tăi, cei din veac adormiți, odihnește-i.

Pe cei ce, cu judecățile Tale cele negrăite, i-au omorât băuturile cele cu farmece, otrăvite, înecările de oase, cu sfinții, Doamne odihnește-i.

Când vei judeca toate, stând goale și descoperite înaintea feței Tale, atunci, Îndurate, să-Ți fie milă de cei ce Ți-au slujit cu credință, Dumnezeule.

Trâmbițând arhanghelul Tău cu trâmbița cea de apoi, spre scularea în viață a tuturor, atunci, Hristoase, odihnește pe robii Tăi.

Învrednicește, Dumnezeuule, împreună cu slugile Tale pe credincioșii cei din veac, pe care i-ai luat, și pe tot neamul omenesc, ca să Te slăvească.

Slavă..., a Treimii :

Stăpânie dumnezeiască întreit Sfântă, Ceea ce ești de un scaun, Părinte, Fiule, și Duhule; Tu ești Dumnezeuul meu, Cela ce cu stăpânirea Ta cea atotputernică toate le cuprinzi.

Și acum..., a Născătoarei :

Saltă Iesee, strămoșule, că din rădăcina ta, din Curata Fecioară a răsărit floare de viață, Hristos Dumnezeu, Cel ce a mântuit lumea.

Catavasie :

Primește-mă pe mine cel cuprins de păcate multe, Iubitorule de oameni, carele cad la îndurările Tale, și ca pe proorocul, Doamne mântuiește-mă.

CONDAC Glasul al 8-lea.

Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin; ci viață fără de sfârșit.

ICOS

Tu însuși ești fără de moarte, Cela ce ai făcut și ai zidit pe om;
iar noi pământenii din pământ suntem zidiți și întru același
pământ vom merge, precum mi-ai poruncit, Cela ce m-ai zidit și
mi-ai zis : că pământ ești și în pământ te vei întoarce, unde vom
merge toți pământenii, făcând tânguirea cea deasupra gropii
cântare : Aliluia.

Cântarea a 7-a

Irmos : Cel ce ai întemeiat pământul...

Săvârșind pomenirile celor ce au murit, cu bunăcredință, din
veac, strigăm : Bine ești cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeuul
părinților noștri.

Pe cei ce au murit în buna-credință fără veste și pe credincioșii
ce au adormit de lovirea a tot felul de aruncare, a fierului, a
lemnului, a tot felul de piatră odihnește-i, Dumnezeule.

La înfricoșată venirea Ta, Îndurate, pune dea-dreapta oilor
Tale pe cei ce Ți-au slujit Ție, Hristoase, în viața, cu dreaptă
credință, și la Tine s-au mutat.

Rânduiește pe robii Tăi, Hristoase, în ceata aleșilor Tăi, ca să
strige Ție : Bine ești cuvântat în veci, Doamne Dumnezeuul
părinților noștri.

Cela ce ai zidit din pământ țărâna trupului și cu duh o ai înviat,

îndurate Mântuitorule; pe cei ce i-ai luat odihnește-i,
Dumnezeule, întru viața cea neîmbătrânitoare.

Slavă..., a Treimii :

Să se laude Dumnezeirea ca și cum ar fi trei Sori, cu o
amestecare a Luminii : Tatăl și Fiul și Dumnezeiescul Duh,
Unul în Fire, și în trei Ipostasuri.

Și acum..., a Născătoarei :

Cântarea lui David cântăm ție, munte al lui Dumnezeu,
numindu-te Fecioară, întru carele sălășluindu-Se Cuvântul după
trup, ne-a îndumnezeit pe noi duhovnicește întru Sine.

Catavasie :

Cela ce ai întemeiat pământul întru început și cerurile cu cuvântul le-ai
întărit, bine ești cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a

Irmos : Pe Cel ce S-a preaslăvit...

Cela ce ai risipit mai înainte umbra morții, răsărind ca soarele
din mormânt, fii ai învierii și măririi veșnice fă, Doamne, pe toți
cei ce au murit cu credință.

Cunoscătorule al celor nearătate și ascunse, când vei vrea să
descoperi lucrurile întunericului și sfaturile inimilor noastre,
atunci să nu pui în socoteală faptele tuturor celor ce au adormit

întru credință.

Când vei ședea pe scaun și vei porunci să stea la judecată cei adunați, cu trâmbița, de la marginile pământului, să-i ierți atunci pe toți, Hristoase, ca un milostiv.

Pe cei ce au murit din întâmplări de năprasnă, și din chiotul tare, și din alergarea grabnică, de palmă, de pumn și de lovirea cu piciorul, Doamne al slavei, de vreme ce au adormit întru credință, iartă-i în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl...

Ca pe o Unime întru o ființă Te laud, ca pe o Treime în fețe Te cinstesc, Părinte, Fiule și Preasfinte Duhule, Stăpânia cea fără de început a împărăției Tale o slăvesc în veci.

Și acum..., al Născătoarei :

Izvor pecetluit al apei vieții te-ai arătat Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, că, pe Domnul fără de bărbat născându-L, adăpi pe credincioși cu apa nemuririi în veci.

Catavasie : Să lăudăm bine să cuvântăm...

Pe Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt și a arătat lui Moise în rug, prin foc, taina pururea Fecioarei, pe Domnul lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos : Nașterea pururea Fecioarei...

Unde este locașul sfinților Tăi, celor ce se veselesc, acolo învrednicește, Doamne, să se bucure toți cei din veac adormiți întru credință și întru nădejde.

Pe toți credincioșii ce au pierit din mânia lui Dumnezeu, cu feluri de trăsnete de moarte din cer căzute, sau pământul desfăcându-se, sau marea învăluindu-se, Hristoase, odihnește-i.

Pe cei ce au murit de mușcăturile cele veninate, de înghițirea șerpilor, de călcarea cailor, de spânzurare și de sugrumarea de cel de aproape, care au slujit Ție cu credință, odihnește-i.

Toată vârsta, pe bătrâni și tineri, pe voinici și copilandri, pe copii și pe pruncii cei fără de vreme, firea bărbătească și cea femeiască odihnește, Dumnezeule, pe credincioșii care i-ai luat.

Pe fiecare anume, din cei ce au murit cu credință, din veac și din neamuri și din neam, atunci, Hristoase, întru venirea Ta, învrednicește-i fără de osândă a sta înaintea Ta.

Slavă..., a Treimii :

Cela ce ești un Dumnezeu în Treime, slavă Ție neîncetat ! Că deși este fiecare față Dumnezeu, dar în Fire, unul este Tatăl și Fiul și Duhul, cu cele trei luminate osebiri.

Și acum..., a Născătoarei :

Mai presus de minte este nașterea ta, că ai născut pe Cea ce este de mai înainte, și ai alăptat negrăit pe Dătătorul de hrană lumii, și ai culcat pe Cea ce cuprinde toate, pe însuși Mântuitorul nostru, Hristos; ceea ce ești cu totul fără prihană.

Catavasie :

Nașterea pururea Fecioarei, ce s-a arătat mai înainte legiuitorului în munte, prin foc și prin rug, spre mântuirea noastră a credincioșilor, cu cântări neîncetate să o slăvim.

LUMINÂNDA

Podobia : Cea ce ai împodobit cerul...

Cea ce stăpânești pe cei morți și pe cei vii, ca un Dumnezeu, odihnește pe robii Tăi în locașurile aleșilor Tăi; că de au și greșit, Mântuitorule, dar nu s-au depărtat de la Tine.

Slavă..., asemenea.

Odihnește pe robii Tăi în locul celor vii, Doamne, de unde s-a depărtat durerea, scârba și suspinarea; iartă-le, ca un iubitor de oameni, cele ce în viață au greșit; că singur ești fără de păcat, și Stăpân celor morți și celor vii.

Și acum..., a Născătoarei :

Marie, mireasă dumnezeiască, roagă neîncetat pe Hristos pentru robii tăi, împreună cu proorocii grăitori de Dumnezeu și

cu adunările mucenicilor, cu arhieriei și cu cuvioșii, și împreună cu toți dreptii, ca să ne facem moștenitori împărăției cerurilor.

LA LAUDE

Stihirile pe 4, Glasul al 8-lea.

Podobia : În raiul cel din Eden...

Veniți fraților, toți mai înainte de sfârșit, ca văzând țărâna noastră și neputința firii noastre, să ne vedem sfârșitul și părțile vasului celui trupesc; și că praf este omul, mâncare viermilor și stricăciune; că uscate sunt oasele noastre și nici suflare având. Să ne uităm în mormânturi, ca să vedem unde este slava ? Unde frumusețea chipului ? Unde este limba care grăia frumos ? Unde sunt sprâncenele sau unde este ochiul ? Toate sunt pulbere și umbră. Pentru aceasta fie-Ți milă, Mântuitorule, de noi păcătoșii.

Pentru ce se înșală omul, lăudându-se ? De ce se tulbură în deșert lutul, cel ce peste puțin iar aceiași se face ? Căci nu socotește țărâna, că praf este frământătura, lepădare putrejunii și stricăciunii ! Deci de vreme ce lut suntem noi oamenii, pentru ce ne lipim de pământ ? Și deoarece suntem de un neam cu Hristos, de ce nu alergăm la Dânsul ? Deci toată viața cea muritoare și curgătoare lăsând, să urmăm vieții celei nestricăcioase, care este Hristos, luminarea sufletelor noastre.

Cela ce ai zidit pe Adam cu mâna Ta și ai pus hotar nestricăciunii și morții, Mântuitorule, și vieții celei după dar, și l-ai mântuit de stricăciune, mutându-l la viața cea dintâi; însuși,

Stăpâne, fă robilor Tăi, pe care i-ai luat de la noi, odihnă cu dreptii, în ceata celor aleși; și scriindu-le numele lor în cartea vieții și, întru glasul arhanghelului, înviindu-i prin sunetul trâmbiței, învrednicește-i pe ei împărăției Tale celei cerești.

Hristos a înviat, dezlegând din legături pe Adam cel întâi zidit și sfărâmând tăria iadului; îndrăzniți toți morții, că s-a omorât moartea, s-a prădat și iadul împreună cu dânsa, și Hristos a luat împărăția, Cel ce S-a răstignit și a înviat. Acesta ne-a dăruit nouă nestrîciunea trupului; acesta ne va scula pe noi și ne va dăruia învierea, și slavei aceleia va învrednici, cu veselie, pe toți câți cu credință neabătută au crezut într-Însul, cu căldură.

Slavă..., Glasul al 2-lea.

Ca o floare se veștejește și ca un vis se trece și se dezleagă tot omul. Și iarăși sunând trâmbița, morții ca dintr-un cutremur, toți se vor scula, întru întâmpinarea Ta, Hristoase, Dumnezeule.

Atuncea, Stăpâne, pe cei ce i-ai mutat de la noi, așează-i în locașurile sfinților Tăi, odihnind sufletele robilor Tăi, Hristoase.

Și acum..., a Născătoarei :

Bucură-te, Marie, Născătoare de Dumnezeu, locașul cel nestrîcat și cu totul sfânt, precum strigă proorocul : Sfânt este locașul tău, minunat întru dreptate !